

Kisnamény, 1903. március 19. – Sztálinváros, 1958. december 7.

Kisbirtokos családban született. Szatmáron polgári iskolát végzett, 49. kat. hold földjén gazdálkodott. 1925-ben belépett a Nagyatádi-féle kisgazdapártba, később az ellenzéki politikát folytató Független Kisgazdapárt tagja lett. Az 1930-as évek közepétől tíz éven át szülőfalujában községi bíró volt. 1944-től részt vett a kisgazdapárt szatmári újjászervezésében, a FKGP megyei választmányi tagja. 1945. november 4-én a Szabolcs és Szatmár-Bereg vármegyei választókerületben nemzetgyűlési, majd 1947. augusztus 31-én ugyanott országgyűlési képviselővé választották. Az 1947. szeptember 11–12-i országos nagyválasztmányi gyűlésen a hivatalos jelöltekkel szembeni ellenlistán a politikai bizottságba javasolták. 1947 októberétől az FKGP Szatmár vármegyei szervezete elnökének választották. 1948 júniusában nem szavazta meg az iskolák államosítását, ezért az FKGP Politikai Bizottsága lemondásra szólította fel. 1948. november 16-án jelentették be, hogy visszaadta mandátumát. Hazatért szülőfalujába, de gazdálkodását állandóan zavarták. Kuláklistára került, jogtalanul kitiltották a községből, ezért 1951-ben Sztálinvárosba ment. A vasműben helyezkedett el, kitanulta az esztergályosszakmát. Földjét odahaza államosították, lakóháza és gazdasági épületei kezelői jogát a kisnaményi Szabad Nép Termelőszövetkezet kapta meg. 1956-ban beválasztották a vasmű munkástanácsába, 1957-ben letartóztatták, Tökölön raboskodott; 1958 januárjában szabadon engedték, de egészsége megromlott a fogságban.